

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko M. K. (1) o zapłatę 2.833,05 zł: 1) zasądził od M. K. (2) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 2.265,08 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.139,74 zł od dnia 8 marca 2014 r do dnia zapłaty przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 83,24 zł od dnia 21 lutego 2017 r do dnia zapłaty; 2) oddalił powództwo w pozostałej części; 3) nadał wyrokowi w pkt. 1 i 4 rygor natychmiastowej wykonalności; 4) zasądził od M. K. (2) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od przedmiotowego orzeczenia w zakresie punktu drugiego wyroku, wniósł powód, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 359 § 2¹ k.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 720 k.c. w zw. art. 3 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715, ze zm.) poprzez błędne uznanie przez Sąd I instancji, że ustalona przez strony umowy pożyczki opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania stanowi naruszenie zapisu o maksymalnych odsetkach wynikających z czynności prawnej, podczas gdy naliczenie tychże opłat nie stanowi obejścia ww. regulacji, stanowiąc wyłącznie wyraz swobody kontraktowej wyrażonej w art. 353¹ k.c.;

- naruszenia art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 720 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 2011 roku o kredycie konsumenckim poprzez błędną wykładnię ww. przepisów, co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędnego przyjęcia, że strony nie mogły w granicach swobody umów postanowić o zastrzeżeniu na rzecz pożyczkobiorcy dodatkowej usługi w postaci obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania;

- sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na treść orzeczenia przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego poprzez;

a) błędne przyjęcie, że opcja obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania nie była opcją dobrowolną, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału wynika wprost, iż pożyczkobiorca może dodatkowo skorzystać z ww opcji, a brak skorzystania z ww opcji nie niesie dla pożyczkobiorcy żadnych negatywnych skutków;

b) błędne przyjęcie, że dostarczenie kwoty pożyczki pozwanej było zjawiskiem wcześniejszym aniżeli moment wyrażenia przez pozwaną zgody na opcję dodatkową obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania;

c) błędne przyjęcie, że opłata za opcję dodatkową obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pełni w przedmiotowej umowie pożyczki tą samą funkcję, co odsetki kapitałowe, podczas gdy opłata ta stanowiła pokrycie kosztów świadczenia na rzecz pozwanej fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania;

d) błędne przyjęcie, że fakultatywna usługa obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania stanowiła mechanizm przymuszania pozwanej do spłaty zobowiązania,

W konkluzji powód sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.833,05 złotych, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przystępując do rozważań nad zarzutami apelacji zauważyć należy, iż pomimo ujęcia ich w dość złożonej konfiguracji poprzez odwołanie się do poszczególnych przepisów prawa materialnego i procesowego w istocie zmierzają do wykazania, że objęte pozwem żądanie zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości opłaty za obsługę pożyczki w domu, nie narusza obowiązujących w tym zakresie regulacji prawnych. Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie nie rodzi żadnych wątpliwości zasadność dochodzonej przez powoda należności głównej wraz z odsetkami z tytułu umowy pożyczki udzielonej pozwanemu. Istotne zastrzeżenia, wymagające ingerencji w treść łączącego strony stosunku prawnego, budzi jednakże przewidziana w tejże umowie wzmiankowana wysokość opłaty za obsługę pożyczki w domu. W ocenie Sądu Okręgowego ustalenie tej opłaty na poziomie wraz z opłatą wstępną zbliżonym do połowy wysokości środków pieniężnych, które pożyczkodawca udostępnił pozwanemu na podstawie umowy pożyczki narusza zasady współzycia społecznego.

Przepis art. 353¹ k.c. deklarując swobodę zawierania umów wskazuje, że treść lub cel swobodnie ułożonego stosunku prawnego nie może sprzeciwiać się między innymi zasadom współzycia społecznego. W rezultacie zastrzeżenie w umowie pożyczki, zawieranej zwłaszcza w obrocie konsumenckim, kosztów obciążających biorącego pożyczkę w postaci opłat, marż i prowizji w nadmiernej wysokości nie mającej uzasadnienia w kosztach rzeczywiście poniesionych trzeba ocenić jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Powód nie wykazał, że zastrzeżenie opłaty w wysokości dochodzonej w pozwie znajduje odzwierciedlenie w realnie poniesionych przez niego kosztach związanych z realizacją pożyczki, nie sprecyzował też jakie konkretnie niezbędne obciążenia po jego stronie wygenerował proces obsługi umowy w domu pożyczkobiorcy. W świetle zaś zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że rzetelnie prowadzona działalność gospodarcza generuje sporne koszty na tak wysokim poziomie. Uznać zatem trzeba, iż tak rażące zachwianie ekwiwalentnością świadczeń stron umowy jest społecznie nieakceptowalne, pożyczkodawcy przysparza bowiem korzyści nie dających się uzasadnić żadnymi racjami. Niezależnie od powyższego, za prawidłową należy uznać konkluzję Sądu Rejonowego, że ukształtowanie wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w oparciu o ustanowienie opłaty za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania w omawianej wysokości stanowi także obejście bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 359 § 2¹ k.c. ograniczającego wysokość odsetek maksymalnych.

Prawidłowości tej oceny w niczym nie podważa argumentacja apelującego odwołująca się do przepisów cyt. ustawy o kredycie konsumenckim i przewidzianej w niej możliwości zamieszczenia w umowie pożyczki dodatkowych opłat i prowizji. Skarżący nie dostrzega, że istota omawianego problemu nie sprowadza się do oceny samej dopuszczalności ustalenia

w umowie pożyczki opłat dodatkowych obciążających kredytobiorcę, ale ich wysokości w relacji do wartości przekazanego mu do dyspozycji kapitału.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.